

materiale, såfremt rådighed over det er opnået i strid med bestemmelsens stk. 1.

Mod handlinger, der er i strid med bestemmelserne i forslaget § 4, stk. 1 og stk. 2, er der nogen beskyttelse gennem adgangen til at kræve materialet tilbageleveret, og efter omstændighederne tillige gennem erstatningsansvar for den, der uretmæssigt råder over materialet. Dette vil imidlertid ikke altid være et tilstrækkeligt virksomt værn. Dels kan der være sket en mangfoldiggørelse af materialet, der gør tilbagelevering af det originale materiale værdiløs, dels har erstatningsansvaret ingen betydning, hvis den erstatningspligtige ikke kan betale. Betydningen af bestemmelsen beror derfor på, at der kan idømmes straf af bøde for overtrædelse.

Til § 5. Reklamebortlodning.

I henhold til denne bestemmelse forbydes det erhvervsdrivende at foretage fordeling af gevinster ved lodtrækning eller anden lignende foranstaltning, såfremt det er en betingelse for deltagelse, at der mod betaling aftages en vare eller arbejds- og tjenesteydelse.

Problemerne vedrørende reklamebortlodning er behandlet i betænkningens afsnit 113-123.

Forbudet imod, at erhvervsdrivende foranstalter lodtrækning, er begrænset til de tilfælde, hvor deltagelse er betinget af, at der imod betaling aftages en ydelse. Dette er i overensstemmelse med det af et flertal i betænkningens afsnit 120 anførte, hvorefter der ikke er tilstrækkeligt grundlag for et forbud imod lotterier, hvor deltagelse står åben for enhver uden købtvang. Der foreligger ikke her noget indskud i form af varekøb. Ved denne formulering opnås det også, at der indføres et indskudsbegreb i bestemmelsen i lighed med indskudsbegrebet i den almindelige lotterilovgivning, hvor indskuddet består i en pengeydelse. Forbudet gælder, selv om der som grundlag for lodtrækningen foreligger løsning af opgaver, og der herefter må trækkes lod blandt flere rigtige løsninger. Der er dog i paragraffens stk. 2 gjort undtagelse med hensyn til præmiekonkurrencer i periodiske skrifter.

Ved lodtrækning forstås en metode, hvorefter gevinster fordeles blandt deltagerne på en sådan måde, at udfaldet beror på tilfældet. En sådan tilfældig fordeling af gevinster kan opnås på forskellige måder, af hvilke den egentlige lodtrækning består i at enkelte gevinstnumre udtrækkes blandt et større antal numre, som er indsendt af deltagerne. Tilfældighedsmomentet kan dog også hidføres på andre måder, f. eks. ved at kort eller kuponer i forskellige farver, der er nedlagt i varers emballage,

umiddelbart giver ret til gevinst på bestemte farver.

Fra forbudet i stk. 1 er der i stk. 2 gjort den undtagelse, at det tillades udgiveren af et periodisk skrift at foranstalte lodtrækning til fordeling af gevinster i forbindelse med løsning af præmiekonkurrencer.

Denne undtagelse er begrundet i, at præmiekonkurrencer udgør en del af det underholdningsstof, der traditionelt findes i periodiske skrifter, især i dag- og ugeblade. Der vil således fortsat bestå adgang for udgiverne af periodiske skrifter til i forbindelse med konkurrencer og lignende at fordele gevinster ved lodtrækning blandt flere rigtige løsninger af en opgave.

Til § 6. Rabatmærker.

Bestemmelsen kræver, at mærkerne, såfremt erhvervsdrivende ved afsætning af varer eller arbejds- og tjenesteydelse giver rabat eller anden ydelse i form af mærker, kuponer og lignende til senere indløsning, på tydelig måde skal være forsynet med udstederens navn eller firma og med angivelse af en værdi i dansk mønt. Endvidere pålægges det udstederen at indløse mærkerne til den pålydende værdi her i landet, når begæringen omfatter mærker til et beløb, hvis størrelse fastsættes af handelsministeren. Bestemmelsen er omhandlet i udvalgets betænkning kap. 8, afsnit 98-112.

Pligten til at påse, at udstederens navn eller firma og den pålydende værdi er angivet på rabatmærker, påhviler den erhvervsdrivende, der udleverer mærkerne til den endelige rabatmærkemodtager. Den erhvervsdrivende, der udleverer mærkerne, kan være identisk med udstederen, men udstederen kan også være en trediemand, der mod vederlag har stillet administrationen af rabatydelser til rådighed for den erhvervsdrivende. Bestemmelsen omfatter foruden detailhandelen også fabrikanter og grossister, der enten direkte eller med detailhandelen som mellemed udleverer rabatmærker til forbrugere.

Pligten til at indløse rabatmærkerne til den pålydende værdi, når mærker til et nærmere fastsat beløb begæres indløst, påhviler alene udstederen, og ihændehaveren af rabatmærker har således ikke noget krav mod den erhvervsdrivende, der har udleveret mærkerne, medmindre denne tillige er udsteder af mærkerne.

Da bestemmelsen alene tager sigte på at oplyse rabatmærkemodtagerne om værdien af den rabat eller anden ydelse, der tilbydes i forbindelse med køb af varer eller aftagelse af arbejds- og tjenesteydelser, er bestemmelsen ikke til hinder for, at